

Prin sentința nr. 143 din 6 iulie 2017, Curtea de Apel București, Secția a II-a penală:

1. În baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., l-a achitat pe inculpatul A. pentru infracțiunea de violare a vieții private prevăzută în art. 226 alin. (5) C. pen.

În baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., l-a achitat pe inculpatul A. pentru infracțiunea de șantaj prevăzută în art. 207 alin. (1) C. pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., l-a achitat pe inculpatul A. pentru infracțiunea de dare de mită prevăzută în art. 290 alin. (1) C. pen. raportat la art. 308 C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În temeiul art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 și art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 C. pen., l-a condamnat pe inculpatul A. la pedeapsa principală de 3 ani și 3 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și a celui prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat), ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență în formă continuată (în legătură cu cumpărătorii de influență B. și C.)

În baza art. 65 alin. (1) C. pen., a interzis inculpatului drepturile prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și pe cel prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat), ca pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 294 lit. e) și f) C. pen. cu referire la art. 6 și art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000, l-a condamnat pe inculpatul A. la pedeapsa principală de 2 ani și 9 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și a celui prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat), ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență (în legătură cu cumpărătorul de influență D.).

În baza art. 65 alin. (1) C. pen., a interzis inculpatului drepturile prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și pe cel prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat), ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 38 alin. (1) și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 3 luni închisoare, la care a adăugat un spor de 11 luni închisoare, în total 4 ani și 2 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și a celui prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat), pe o perioadă de 2 ani.

În baza art. 45 alin. (5) și (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen. și a celui prevăzut în art. 66 alin. (1) lit. g) C. pen. (dreptul de a exercita funcția de magistrat).

2. În baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., a achitat-o pe inculpata E. pentru complicitate la infracțiunea de șantaj prevăzută în art. 48 C. pen. raportat la art. 207 alin. (1) C. pen. cu referire la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza I raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., a achitat-o pe aceeași inculpată pentru complicitate la infracțiunea de dare de mită prevăzută în art. 48 C. pen. raportat la

art. 290 alin. (1) C. pen. raportat la art. 308 C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

3. În temeiul art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 C. pen., l-a condamnat pe inculpatul B. la pedeapsa principală de 2 ani și 4 luni închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență în formă continuată.

În baza art. 65 alin. (1) C. pen., a interzis inculpatului drepturile prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., ca pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 292 alin. (1) C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, l-a condamnat pe inculpatul B. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență.

În baza art. 38 alin. (1) și art. 39 alin. (1) lit. b) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 2 ani și 4 luni închisoare, la care a adăugat un spor de 8 luni închisoare, în total 3 ani închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen., pe o perioadă de 2 ani.

În baza art. 45 alin. (5) și (3) lit. a) C. pen., a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C. pen.

În baza art. 91 C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 4 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen., a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. b) C. pen., a impus inculpatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) C. pen., a obligat inculpatul ca pe parcursul termenului de supraveghere să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, în cadrul Primăriei F. sau DGASPC Suceava, pe o perioadă de 80 de zile.

În baza art. 91 alin. (4) C. pen., a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen.

4. În temeiul art. 292 alin. (1) C. pen. raportat la art. 294 lit. e) și f) C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000, l-a condamnat pe inculpatul D. la pedeapsa principală de 2 ani închisoare și 2 ani interzicerea drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen., ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență.

În baza art. 65 alin. (1) C. pen., a interzis inculpatului drepturile prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și c) C. pen., ca pedeapsă accesorie.

În baza art. 91 C. pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 3 ani, conform dispozițiilor art. 92 C. pen.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen., a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. b) C. pen., a impus inculpatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) C. pen., a obligat inculpatul ca pe parcursul termenului de supraveghere să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, în cadrul Primăriei Municipiului G. sau DGASPC Suceava, pe o perioadă de 80 de zile.

În baza art. 91 alin. (4) C. pen., a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen.

5. În baza art. 16 alin. (1) teza I raportat la art. 396 alin. (5) C. proc. pen., a achitat-o pe inculpata H. pentru infracțiunea de favorizare a făptuitorului prevăzută în art. 269 C. pen.

Împotriva sentinței penale au declarat apel, între alții, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpații A., B. și D.

În ceea ce privește soluțiile de achitare a inculpatului A. - sub aspectul infracțiunii de șantaj prevăzută în art. 207 alin. (1) C. pen. raportat la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000, respectiv a inculpatei E. - sub aspectul infracțiunii de șantaj, în forma de participație a complicității, prevăzută în art. 48 raportat la art. 207 alin. (1) C. pen. cu referire la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000, criticate în apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că nu se impune condamnarea inculpaților, urmând a menține sentința penală pe acest aspect, în principal, în raport cu următoarele considerente:

Preparator, în raport cu ansamblul probator administrat în cauză, se impune ca analiza situației de fapt, respectiv a întrunirii condițiilor de tipicitate a infracțiunilor reținute de acuzare în sarcina celor doi inculpați să se realizeze în contextul relațiilor tensionate dintre cei doi foști soți, inculpata E. și persoana vătămată I., în care se implica în mod activ și partenerul de viață actual al inculpatei E., respectiv inculpatul A.

Atât din actele aflate la dosarul cauzei, cât și din percepția nemijlocită a instanței de apel cu ocazia audierilor din cursul cercetării judecătorești rezultă, cu puterea evidenței, diferențele celor doi foști soți relativ la relațiile personale ale acestora cu copiii lor minori, care s-au materializat în diferite demersuri, inclusiv în fața autorităților statului, în scopul obținerii, în fapt și în drept, a custodiei exclusive asupra minorilor.

În ceea ce privește infracțiunea de șantaj, apelantul parchet a arătat că faptele inculpaților A. și E. întrunesc condițiile legale sub aspectul laturii materiale a infracțiunii care a constat în introducerea, în mod repetat, a unor acțiuni nefondate în fața instanței de judecată în scopul de a împiedica persoana vătămată să păstreze relațiile personale cu minorii. Astfel de acțiuni au reprezentat, în opinia parchetului, o formă de presiune psihică exercitată asupra părții civile I.

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că elementul material al infracțiunii de șantaj constă într-o acțiune de constrângere exercitată asupra unei persoane, prin acte de violenta sau prin acte de amenințare.

În speță, apelantul parchet susține că acțiunea de constrângere s-a realizat prin amenințare, însă nu în mod expres, ci având un caracter insidios, fiind concretizată prin introducerea, în mod repetat, a unor acțiuni nefondate în fața instanței de judecată de către inculpata E., făcute în scopul de a o împiedica pe partea civilă I. să păstreze relațiile personale cu minorii.

Din înscrisurile aflate la dosar rezultă că acțiunile repetate ale inculpatei în justiție, la care face referire apelantul, au fost de fapt două cereri depuse de aceasta la Judecătoria Iași, respectiv, în data de 3 martie 2015, o cerere privind emiterea unui ordin de protecție și evacuarea temporară a lui I. din locuința comună, iar în data de 27 martie 2015, o cerere de exercitare exclusivă de către reclamantă a autorității părintești asupra celor doi copii minori.

Însă și partea civilă I. a formulat demersuri în justiție, ce au făcut obiectul dosarelor nr. Y. al Judecătoriei Iași având ca obiect stabilirea domiciliului minorilor și a programului de vizitare a

acestora, respectiv nr. Z. al Judecătoriei Iași, având ca obiect ordonanță președințială de suplinire a consimțământului.

Or, din această perspectivă, introducerea unor acțiuni pe rolul instanțelor civile, având ca obiect rezolvarea diferendelor dintre foștii soți relativ la legăturile acestora cu copiii minori, nu poate echivala, în mod implicit, cu o acțiune de constrângere, prin amenințare.

În același mod, nici implicarea inculpatului A. care a sprijinit-o pe inculpata E. în vederea obținerii unor înscrisuri pe care aceasta să le folosească ulterior în fața instanței de judecată, prin intermedierea unor legături cu reprezentanții DGASPC (inculpatul luând legătura telefonic în acest sens cu doi martori) sau intervențiile telefonice la cadrele medicale (inculpatul luând legătura cu martora J.) nu are conotații infracționale. Interpelarea telefonică a martorei J., ocazie cu care inculpatul și-a declinat calitatea de magistrat, pentru a da o notă de veridicitate demersurilor inculpatei E., respectiv apelarea la cercul relațional pentru a-i înlesni acesteia demersurile pe lângă autoritățile competente cu protecția copilului, deși reale și evidențiate prin mijloacele de probă aflate la dosar, nu pot echivala, în mod singular, cu o acțiune de constrângere specifică elementului material al laturii obiective a infracțiunii de șantaj, nefiind astfel îndeplinite condițiile de tipicitate obiectivă prevăzute de lege.

De altfel, și partea civilă I. a formulat mai multe cereri la DGASPC, conform înscrisurilor atașate la dosarul de urmărire penală.

Totodată, constrângerea exercitată trebuie să fie de natură a produce o temere persoanei vătămate, deoarece numai în acest fel, existând o încălcare a libertății morale a persoanei, fapta poate constitui infracțiunea de șantaj.

Pe cale de consecință, după cum s-a arătat și în practica judiciară, sub aspectul elementului material al laturii obiective, trebuie dovedită existența unei acțiuni de constrângere din partea făptuitorului de natură a prilejui o stare de temere, sub stăpânirea căreia persoana constrânsă să nu mai poată reacționa și opune rezistență eficientă la pretențiile făptuitorului (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr. 853/2010). Constrângerea trebuie să fie efectivă; numai în acest mod sunt realizate cerințele textului de incriminare.

Or, în acord cu instanța de fond, acțiunile celor doi inculpați, în modalitatea prezentată de acuzare, nu au fost de natură să provoace temerea cerută de norma de incriminare în psihicul persoanei vătămate.

Fără a nega comportamentul șicanator al celor doi inculpați A. și E. la adresa părții civile I. - care au angajat un detectiv particular să filmeze întâlnirea celor trei de la o cofetărie (aspect care nu a mai fost reiterat în motivele de apel ale parchetului ca și activitate de constrângere asupra părții civile), care au plasat un dispozitiv de înregistrare în locuința inculpatei în scopul înregistrării vizitelor părții civile făcute copiilor minori și care au cerut paznicului de la școala copiilor, martorul K., să-i anunțe de vizitele la școală ale părții civile - conduita acestora, în modalitatea reținută de organele de urmărire penală descrisă anterior, nu se circumscrie ilicitului penal.

În consecință, soluția de achitare pronunțată de prima instanță cu privire la infracțiunea de șantaj reținută în sarcina inculpaților A. și E., în forma de participatie a autoratului, respectiv a complicității va fi menținută și de instanța de control judiciar.

Referitor la motivul de apel al parchetului prin care se solicită condamnarea inculpatei H. pentru comiterea infracțiunii de favorizare a făptuitorului, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că este neîntemeiat.

În acord cu instanța de fond, instanța de control judiciar apreciază că fapta săvârșită de inculpată - constând în aceea că, ulterior audierii din data de 11 mai 2015, în calitate de martor într-un dosar al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, l-a anunțat de acest fapt, prin intermediul prietenei sale, martora M., pe inculpatul A. - nu îndeplinește condițiile de tipicitate obiectivă pentru a fi considerată o faptă prevăzută de legea penală.

Din analiza textului de incriminare rezultă că ajutorul dat unui făptuitor trebuie să fie efectiv acordat. Terminologia folosită de legiuitor semnifică o sprijinire certă, efectivă, în lipsa căreia fapta nu va constitui infracțiune.

Totodată, ajutorul acordat trebuie să vizeze împiedicarea sau îngreunarea urmăririi penale.

Or, conținutul sms-urilor trimise inculpatului A. și al convorbirilor inculpatei H. cu inculpatul A., în perioada iunie - iulie 2015, redactate în procesele-verbale și cu martora M., în intervalul lunilor mai - iunie 2015, denotă că principalul mobil care a generat comportamentul inculpatei, de a-l anunța de audierea sa la Direcția Națională Anticorupție pe inculpatul A., era de natură sentimentală, inculpata fiind într-o relație apropiată cu acesta, aspect relatat și de martora M.

Deși acțiunea inculpatei de a-l încunoștința pe acesta despre existența unui dosar de urmărire penală, în condițiile în care nu se formulase încă o acuzație oficială în cauză, este de natură, din punct de vedere teoretic, a îngreuna cercetările organelor de urmărire penală, în concret, în cauză, această informație nu a fost folosită de inculpat, acesta săvârșind, în intervalul august - septembrie 2015, o infracțiune de corupție, respectiv infracțiunea de trafic de influență, în legătură cu cumpărătorul de influență, inculpatul D.

Pentru motivele invocate anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că nu se impune condamnarea inculpatei H., astfel că nu poate primi solicitarea, în acest sens, a apelantului parchet.

În vederea respectării exigențelor impuse prin noile dispoziții procedurale în art. 539 C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

Prioritar, constată că inculpata H. a fost reținută la data de 21 octombrie 2015 ora 23:25 conform ordonanței de reținere și arestată preventiv prin încheierea din data de 22 octombrie 2015 a Curții de Apel București, Secția I penală, pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 22 octombrie 2015 până la data de 20 noiembrie 2015, inclusiv. Prin încheierea nr. 1435 din 28 octombrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, s-a respins contestația formulată de inculpată împotriva încheierii prin care se dispusese arestarea sa preventivă.

Prin încheierea din data de 17 noiembrie 2015 a Curții de Apel București, Secția I penală, judecătorul de drepturi și libertăți a respins propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive față de inculpată și a înlocuit această măsură cu măsura controlului judiciar.

Încheierea a rămas definitivă, prin respingerea, ca nefondată, a contestației Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție prin încheierea nr. 1582 din 19 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală. Judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, la acel moment, că există probe și indicii, în accepțiunea dispozițiilor art. 202 C. proc. pen., că inculpata este presupusa autoare a infracțiunii. S-a subliniat, de asemenea, că, în favoarea inculpatei, operează prezumția de nevinovăție, măsura preventivă având rolul de a asigura buna desfășurare a procesului penal, acest scop putând fi atins și printr-o măsură preventivă mai puțin severă decât arestul preventiv, care, la acest moment, nu mai este proporțional cu scopul avut în vedere la luarea măsurii.

În raport de considerentele pentru care s-a dispus înlocuirea arestului preventiv luat față de inculpată expuse în încheierea nr. 1582 din 19 noiembrie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - considerente care nu au avut în vedere caracterul ilegal al măsurii, dar și în raport cu jurisprudența europeană, care a stabilit, în mod constant, că faptele care dau naștere la bănuieli ce justifică arestarea persoanei în cauză nu trebuie să fie de același nivel ca acelea necesare pentru justificarea unei condamnări sau chiar pentru a fundamenta o anumită acuzație, iar absența inculpării sau a trimiterii în judecată a acestei persoane nu presupune, în mod necesar, că o privare de libertate pentru existența unor bănuieli legitime de săvârșire a unei infracțiuni nu ar fi conformă scopului dispozițiilor art. 5 paragraful 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (existența acestui scop trebuie privită independent de realizarea lui, pentru că textul discutat nu impune ca poliția sau autoritatea care dispune arestarea să fi adunat probe

suficiente pentru a formula o acuzație completă, sau în momentul arestării, sau pe timpul reținerii provizorii, care este limitată în timp), Înalta Curte de Casație și Justiție constată că măsura reținerii și arestării preventive a inculpatei H. în perioada 21 octombrie 2015 - 19 noiembrie 2015 a fost întemeiată, în mod legal, pe dispozițiile procedurale incidente.

Pe de altă parte, hotărârea penală definitivă de achitare nu poate conferi, prin ea însăși, caracter nelegal măsurii privative de libertate, astfel cum s-a stabilit, cu titlu obligatoriu, conform art. 474 alin. (4) C. proc. pen., prin Decizia pronunțată în interesul legii nr. 15/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Referitor la infracțiunea de trafic de influență, pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului B. de către instanța de fond, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că faptele reținute în sarcina acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii, sub aspectul laturii obiective și se impune achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen.

Preparator, se constată că, la nivel probator, pentru infracțiunea de trafic de influență, s-a administrat proba testimonială, constând în audierea martorilor N., O., P. și Q., proba cu înscrisuri și s-a procedat, de asemenea, la audierea inculpatului B.

Concluzionând asupra stării de fapt, Înalta Curte de Casație și Justiție reține, în esență, că, ulterior refuzului nejustificat al unor funcționari din cadrul Ministerului Transporturilor de a-i prelungi licența de transport pentru ruta Cluj-Chișinău, martorul N. l-a contactat pe inculpatul B., solicitându-i să-l ajute în acest sens. Inculpatul B. a răspuns favorabil solicitării martorului, sens în care a luat legătura cu un funcționar din cadrul Corpului de Control al Ministerului Transporturilor, căruia i-a expus problemele pe care le avea martorul N. legate de refuzul funcționarilor de resort de a-i prelungi licențele de transport, funcționarul respectiv i-a promis că va verifica situația, în final, cererea martorului fiind soluționată favorabil. Autorizațiile au fost emise ca urmare a intervenției realizate de inculpatul B. Ulterior primirii autorizațiilor, martorul N. l-a întrebat pe inculpat dacă îi oferă ceva în schimbul serviciului făcut, însă inculpatul B. a refuzat, rezervându-și, în viitor, un eventual serviciu nedeterminat din partea martorului. Însă, la insistențele repetate ale martorului N., a primit, la un interval de câteva zile, mai multe sticle cu coniac de la acesta.

În raport cu starea de fapt expusă mai sus, care nu este diferită de cea reținută de instanța de fond, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că fapta inculpatului B. nu întrunește elementele de tipicitate obiectivă din norma de incriminare.

Astfel, acțiunea inculpatului, în varianta normativă reținută în acuzație, a acceptării promisiunii de foloase necuvenite, trebuie să fie realizată în vederea determinării funcționarului public să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze sau să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, ceea ce presupune ca respectiva acțiune să fie săvârșită înainte sau concomitent cu îndeplinirea de către funcționar a atribuțiilor de serviciu. Condiția rezultă din însuși scopul urmărit în realizarea infracțiunii, acela de a-l determina pe funcționar să aibă conduita dorită de inculpat. Pe cale de consecință, o activitate (cum este, în speță, cea de acceptare a unei promisiuni) ulterioară momentului efectuării actului de către funcționar nu se circumscrie unei activități de trafic de influență.

Față de cele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că, în mod eronat, instanța de fond a reținut că inculpatul B. a acceptat promisiunea unor beneficii materiale ulterioare, din partea martorului denunțator N., în schimbul traficării influenței asupra unor funcționari din cadrul Ministerului Transporturilor, pentru eliberarea unei licențe de transport, această ipoteză nerezultând din materialul probator aflat la dosar.

În ceea ce privește infracțiunea de cumpărare de influență, pentru care inculpatul B. a fost condamnat în primă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază, deopotrivă, că se impune achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen., pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare:

Astfel, s-a reținut, în esență, de către curtea de apel, că inculpatul B., în intervalul iunie - septembrie 2014, a dat mai multe foloase inculpatului A., magistrat în cadrul curții de apel, constând în contravaloarea unui dejun în cuantum de 100 de lei și a unei nopți de cazare, în cuantum de 35 de euro - foloase date, prin intermediul martorului denunțator N., pentru ca inculpatul A. să-și traficeze influența pe lângă judecători din cadrul curții de apel în vederea obținerii unei decizii penale favorabile martorului R.

Însă, din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul B. i-ar fi pretins martorului N. să efectueze, cu titlu gratuit, aceste servicii inculpatului A.

Având în vedere că materialul probator nu a relevat activitatea inculpatului B. de a pretinde martorului N. prestarea unor servicii cu titlu gratuit inculpatului A., Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că motivele de apel ale inculpatului B., în sensul că nu sunt îndeplinite condițiile reținerii elementului material al infracțiunii de cumpărare de influență, sunt întemeiate și se impune, pe cale de consecință, achitarea acestuia, în temeiul prevăzut în art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen.

Referitor la infracțiunea de trafic de influență al cărei subiect activ este inculpatul A., Înalta Curte de Casație și Justiție constată că s-a dispus condamnarea inculpatului în primă instanță reținându-se, în esență, că acesta a primit mai multe foloase, de la martorul C. și inculpatul B. (prin intermediul martorului N.) pentru a-și trafica influența pe lângă colegii judecători din cadrul curții de apel în vederea pronunțării unei hotărâri favorabile martorului R. care avea calitatea de apelant inculpat într-un dosar aflat pe rolul curții de apel.

Mijloacele de probă administrate în cauză nu au relevat, la nivel probator, întrunirea condițiilor cerute de lege, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență.

În cauză, nu s-a făcut dovada existenței unei legături între primirea foloaselor necuvenite și promisiunea inculpatului de a-și trafica influența pe lângă judecătorii curții de apel, respectiv că a fost vorba de o contraprestație sau despre o recompensă în scopul intervenției promise de inculpat.

Pentru motivele arătate, constatând că nu sunt întrunite condițiile legale cerute elementului material al laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, în sensul ca acțiunea să fie realizată în vederea determinării funcționarului public să efectueze un act în legătură cu atribuțiunile sale de serviciu, respectiv primirea foloaselor menționate anterior nu s-a realizat în scopul prevăzut în textul incriminator, Înalta Curte de Casație și Justiție va dispune achitarea inculpatului A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență (în legătură cu cumpărătorii de influență B. și C.), în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen.

Cu privire la infracțiunile de trafic de influență, respectiv cumpărare de influență pentru care inculpații A. și D. au fost condamnați în primă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

Infracțiunile de corupție pentru care s-a dispus condamnarea inculpaților A. (trafic de influență) și D. (cumpărare de influență) au fost precedate de mai multe întâlniri și discuții telefonice, începând cu data de 18 septembrie 2014, între inculpatul A. și mai mulți cetățeni italieni, inclusiv cu inculpatul D.

Întâlnirile inculpaților A. și E. cu inculpatul D. și cu partenerii acestuia au avut ca obiect facilitarea contactării de către reprezentanții firmei italiene S. a autorităților locale și centrale din Republica Moldova, în vederea construirii de unități spitalicești, împrejurare care rezultă inclusiv din declarațiile celor trei inculpați, singurul aspect negat de aceștia fiind rolul avut de inculpatul A.

Astfel, deși se avansează ideea unei lipse de participare a inculpatului A. și reducerea rolului său doar la acela de însoțitor al inculpatei E., generat de un sentiment de gelozie al inculpatului, implicarea activă a inculpatului în toate fazele proiectului, care a culminat cu participarea la întâlnirea de la Ministerul Sănătății din Republica Moldova, rezultă din ansamblul probator administrat în cauză.

Mai mult, după cum se va arăta în continuare, toate demersurile în vederea punerii în practică a proiectului inculpatului D. au fost inițiate de inculpatul A.

Astfel, inculpatul A. a fost cel care a stabilit telefonic întâlnirile cu inculpatul D., în etapa premergătoare derulării presupusului proiect de investiții.

Totodată, inculpatul A. a fost prezent și la o parte dintre întâlnirile avute cu autoritățile moldovene.

Relevant este și faptul că, tot prin intermediul inculpatului A., s-a putut concretiza întâlnirea cu ministrul sănătății din Republica Moldova, aspect relevat de declarația martorului T. În acest sens, fiind solicitat de către inculpatul A., martorul a intermediat întâlnirea cetățenilor italieni cu ministrul sănătății, prin intermediul unui fost coleg, ministru de interne la data respectivă în Republica Moldova.

De altfel, din convorbirile telefonice purtate de inculpatul D. cu inculpatul A. rezultă, în mod indubitabil, că acesta din urmă efectua o serie de demersuri, apelând la cercul său relațional de persoane, în scopul de a interveni pe lângă autoritățile de resort din Republica Moldova pentru a obține autorizările necesare desfășurării investiției inculpatului D.

Deși inculpatul A. face referire, în convorbirile telefonice, și la concubina sa, inculpata E., aceste referiri au caracter formal, în condițiile în care aceasta din urmă nu avea abilitățile și nici relațiile necesare derulării unui astfel de proiect, ce implica autorizarea din partea autorităților centrale ale statului.

Atât din modul de adresare al inculpatului A., care implica, în mod activ, persoana sa în toate demersurile privind stabilirea unei conexiuni cu autoritățile centrale ale statului moldovean, dar și din evenimentele ulterioare acestor discuții - inculpatul participând personal atât la o parte dintre întâlnirile preliminare cu autoritățile locale, cât și la întâlnirea cu ministrul sănătății din Republica Moldova - rezultă, cu claritate, rolul său determinant în activitatea infracțională.

Inculpatul A. a fost cel care a inițiat contactarea autorităților centrale din Republica Moldova reușind, prin apelarea la diverse persoane din cercul său relațional, să obțină o întâlnire la sediul Guvernului, cu ministrul de resort.

Întâlnirea cu ministrul sănătății din Republica Moldova a fost intermediată, după cum s-a arătat, de martorul T., cu care inculpatul A. se afla în relații de amicitie, conform declarației martorului, din anul 2004.

Prezența inculpatului A. la întâlnirea oficială de la sediul Guvernului Republicii Moldova, calitatea sa de magistrat și cercul relațional clamat de inculpat în convorbirile telefonice purtate cu inculpatul D. au fost de natură a întări convingerea cetățenilor italieni că inculpatul are influență asupra membrilor Guvernului.

Deși inculpatul A., în declarațiile date, nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, din convorbirile telefonice purtate cu inculpatul D., în care și-a arogat influența asupra mai multor personalități politice din Republica Moldova, rezultă că inculpatul A. a acceptat primirea unui post de director pentru concubina sa, inculpata E., în schimbul intervenției pe lângă fostul prim ministru al Republicii Moldova, dar și pe lângă alți membri ai Guvernului.

În cauză, subzistă infracțiunea de trafic de influență, elementul material al laturii obiective fiind realizat în varianta normativă a acceptării promisiunii de alte foloase, pentru altul.

Prin noțiunea de alte foloase, legiuitorul a avut în vedere orice fel de avantaje patrimoniale și nepatrimoniale, acestea nefiind legal datorate, cu caracter de retribuție, răsplată în schimbul determinării funcționarului public să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze sau să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

În acest context, obținerea unei funcții de conducere pentru concubina sa într-o instituție financiară reprezintă un folos, pentru altul, în sensul avut în vedere de legiuitor în art. 291 C. pen.

Totodată, este îndeplinită, în cauză, și condiția atașată elementului material, ca acțiunea să fie realizată prin invocarea expresă sau tacită a unei influențe reale sau imaginare asupra unui funcționar public.

Față de cele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că solicitarea apelantului inculpat A. de achitare, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen., este neîntemeiată.

Din oficiu, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că se impune înlăturarea pedepsei complementare și a pedepsei accesorii prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. c) C. pen., aplicate inculpatului D., constând în interzicerea dreptului de a se afla pe teritoriul României.

Potrivit art. 67 alin. (3) C. pen., interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu se aplică în cazul în care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Deopotrivă, în conformitate cu prevederile art. 65 alin. (1) C. pen., pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a), lit. b) și lit. d) - o), a căror exercitare a fost interzisă de instanță ca pedeapsă complementară.

În raport cu dispozițiile legale menționate și având în vedere că inculpatul D. urmează a executa o pedeapsă pentru care s-a dispus suspendarea executării sub supraveghere, nu se impune interzicerea dreptului acestuia de a se afla pe teritoriul României, apelul inculpatului urmând a fi admis pe acest aspect.

Față de cele arătate, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C. proc. pen., Înalta Curte de Casație și Justiție a admis apelurile declarate de inculpații A., B. și D. împotriva sentinței nr. 143 din 6 iulie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală.

A desființat, în parte, sentința penală apelată și rejudecând, în fond, în principal:

1. În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen., a achitat pe inculpatul B. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute în art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 C. pen. și art. 292 alin. (1) C. pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

2. În baza art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen., a achitat pe inculpatul A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, în formă continuată, prevăzută în art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 și art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu cumpărătorii de influență B. și C.).

A menținut condamnarea inculpatului A. la pedeapsa de 2 ani și 9 luni închisoare, aplicată prin sentința penală apelată, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută în art. 291 alin. (1) C. pen. raportat la art. 294 lit. e) și f) C. pen. cu referire la art. 6 și art. 7 lit. b) din Legea nr. 78/2000 (în legătură cu cumpărătorul de influență D.).

În baza art. 67 alin. (1) C. pen., a menținut pedeapsa complementară aplicată inculpatului A. constând în interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) C. pen. (dreptul de a ocupa funcția de magistrat) pe o perioadă de 2 ani, începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, iar în baza art. 65 alin. (1) C. pen., a menținut pedeapsa accesorie aplicată inculpatului A. constând în interzicerea exercițiului drepturilor prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) C. pen. (dreptul de a ocupa funcția de magistrat).

În baza art. 91 C. pen., a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei închisorii de 2 ani și 9 luni aplicată inculpatului A. pe durata unui termen de supraveghere de 4 ani, stabilit în condițiile prevăzute în art. 92 C. pen.

În baza art. 93 alin. (1) C. pen., pe durata termenului de supraveghere, inculpatul va respecta următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul

mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. d) C. pen., a impus inculpatului să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.

În baza art. 93 alin. (3) C. pen., pe durata termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 100 de zile, în cadrul Consiliului Local U. - Direcția de Asistență Comunitară sau în cadrul Consiliului Local U. - Direcția de Administrare a Patrimoniului Public și Privat.

În baza art. 91 alin. (4) C. pen., a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C. pen. privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

3. A înlăturat pedeapsa complementară și pedeapsa accesorie prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. c) C. pen., aplicate inculpatului D., constând în interzicerea dreptului de a se afla pe teritoriul României.

A menținut restul dispozițiilor sentinței penale apelate care nu contravin prezentei decizii.

În baza art. 421 pct. 1 lit. b) C. proc. pen., a respins, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței nr. 143 din 6 iulie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală.